

Hannu Hirvonen
PIENI NEUVOKAS ANKKA

PNA

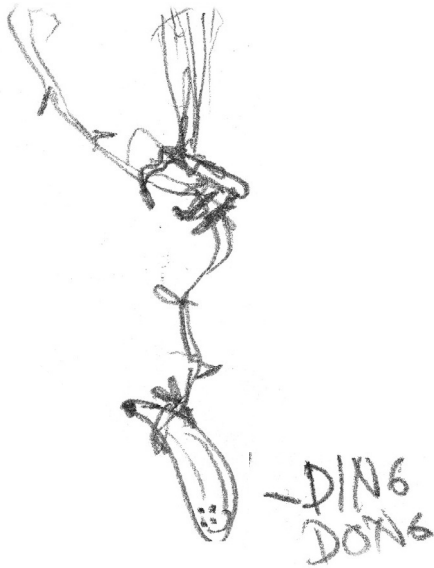
ORANGIN KOSTO

kuvitus Osmo Penna

PN4

PIENI NEUVOKAS ANKKA
JA ORANGIN KOSTO

Kiitos tuesta Taikelle.
I:lle ja O:lle iso karvainen tassu.

© 2019 Hirvonen, Hannu (teksti) Osmo Penna (piirrokset)

Taitto: Osmo Penna

Kustantaja: BoD / Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD / Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0791-3

Hannu Hirvonen
PIENI NEUVOKAS ANKKA
JA ORANGIN KOSTO

kuvitus Osmo Penna

Kaunis joutsenenpoikanen

Eräänä päivänä joutsenpari sai ihania uutisia. Munat olivat saapuneet.

Pahaksi onneksi haikarat olivat ulkoistaneet osan palveluistaan tukkasotkille. Viiden kauniin munan lisäksi hyvin nuori tukkasotka toimitti joutsenille naapurin Villen tilaaman jo muo-

dista menneen mp3-soittimen ja Ikean kuvaston. Kun joutsenet kyselivät asiasta hienovaraisesti tukkasotkalta, tämä vastasi:

- Hei haloo! Mä oon täällä töissä.

Oikea munamunaus selvisi joutsenille vasta paljon myöhemmin. Kuukausia myöhemmin.

Joutsenet hautoivat munia tunnollisesti. Ne pohtivat usein millaisia poikasista tulisi. Pitkävaiheisia ja sulokkaita tietenkin, mutta mitä vielä? Yhden asian joutsenpari päätti jo kauan ennen poikas-

ten kuoriutumista. He rakastaisivat jokaista samaan tapaan ja yhtä paljon, riippumatta ollenkaan siitä millaisia poikaset sattuisivat olemaan.

Suuri päivä koitti. Poikaset kuoriutuivat yksi toisensa jälkeen, räpistelivät esiin kuorenpalasten välistä ja alkoivat heti piipittää ruokaa. Neljä ensimmäistä olivat kaikki samasta selluloosasta puristettuja, harmaita liikuttavan näköisiä pölypalleroita.

- Ovatpa he ihania, joutsenäiti sanoi.

- Ihan kuin räpylöityjä villakoiria, isä sanoi.

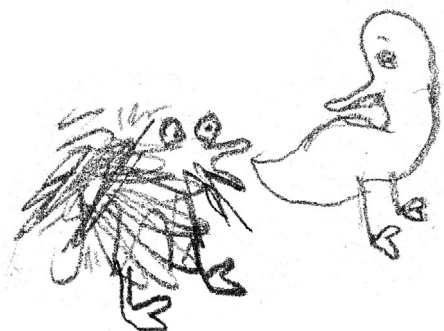
Viides olikin sitten ihan erilainen. Se oli kuin täysikasvuinen joutsen, paitsi tietenkin pienempi ja suloisempi. Se oli puhtaan valkoinen.

- Ooh! isä huudahti.

Sillä samalla hetkellä joutsenparin hyvät aikomukset joutivat romukoppaan. Viides poikasista oli niin täydellisen kaunis ja ylivertainen, etteivät muut poikaset tuntuneet enää miltään. Valko sitä ja Valko tätä, Valko on niin ihmeellinen. Tasavertaisesta kohtelusta ei ollut enää tietoaakaan. Isä selitti:

- Kyllä meidän täytyy ajatella joutsenten suvun kunnia ja kilpailukykyä. Eihän meillä ole toivoakaan menestyä kilpailussa hanhien ja kaakkureiden kanssa,

jos vain etenemme heikompien tahdis-
sa. Olkaa lapset on-
nellisia, että teillä
on noin ihmeellinen
veli! Valkosta tulee
vielä joutsenten ku-
ningas.

Valko sai parhaat
herkkupalat ja yksityisopetusta
laulussa. Valkoa kehuttiin ja passattiin, sen
puolesta tehtiin kaikki mahdollinen ja vähän enem-
mänkin. Maanantaina koulun jälkeen Valkolla oli
laulutunti, tiistaina partio ja baletti, keskiviikkona
miekkailua ja kelkkailua tulevien olympiaedustus-
ten varalta ja torstaina latinalaisia tansseja, kreik-
kalais-roomalaista painia, tuvalaista kurkkulaulua
ja raumalaista pitsinnypläystä. Perjantai olikin le-
popäivä, silloin Valko sai vain opetusta pianonsoi-
tossa (oikeastaan flyygelin), retoriikassa ja klassil-
lisissa kielissä. Viikonloput oli varattu golfille ja
tennikselle ja lentolupakorttiin vaadittaville haah-
kankielisille kurssikirjoille.

Valko sai kaiken haluamansa. Melkein.

Nallea Valko ei saanut. Vanhempien mielestä
sellainen lelu ei ollut kehittävä. Nallet eivät sopi-
neet joutsenille.

- Mutta minä haluan nallen, Valko yritti.

- Älä höpsi, isä vastasi. - Joko sinä sen pulma-
lun ratkaisit? Otetaanpa erä shakkia. Lue vaikka

kirja.

Valkoa valmennettiin suuriin haasteisiin. Sen sisarukset saivat sen sijaan kasvaa miten tahtoivat. Ne venyivät pituutta ja menettivät harmaat poikashöyhenensä. Niistä kasvoi kauniita vitivalkoisia joutsenia.

Valkon jalat pysyivät lyhyinä, vartalo tiiviin tanakkana eikä sen kaulakaan taipunut joutsenille tyypilliseen S-asentoon. Kenellekään ei tullut mieleen ottaa siitä valokuvaa ilta-aurion postikorttimaisemissa. Vain valkeat sulat ja höyhenet muistuttivat sen kuoriutuneen joutsenten pesässä joskus kauan sitten, ihan kesän alussa.

Niinpä niin. Kaikki tiesivät mitä oli tulossa. Ali-tajunnassa kupli ja aivokuorella poksahdelti. Suku kuiskutteli ja naapurit kaakattivat niemen takana. Kukaan ei vain sanonut sitä suoraan joutsenperheen vanhemmille. Se jäi Valkon tehtäväksi.

Eräänä aamuna Valko viimein vaappui muiden eteen ja nosti norjalaisen metsäkissan pöydälle:

- Olen ankka ja aion elää ankan elämää! Minä olen pieni neuvokas ankka!

Niin pieni neuvokas ankka pakkasi tavaransa (eli jo muodista menneen mp3-soittimen ja Ikean kuvaston) ja lähti kotipesästään suureen maailmaan.

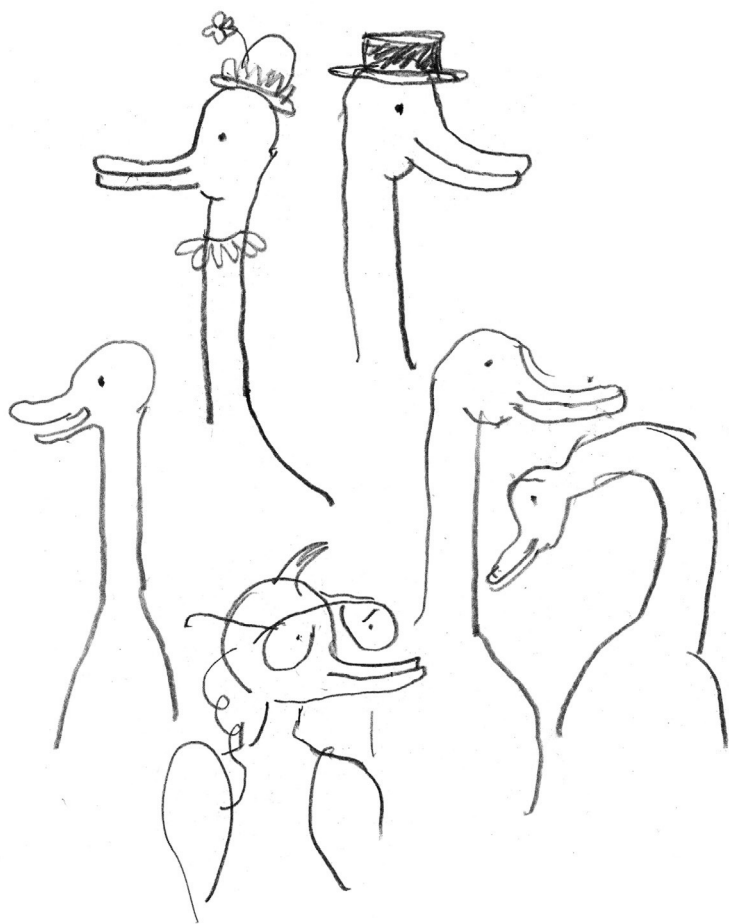

Silmillään sillä oli samanlaiset peililasit kuin formulakuski Keke Rosbergilla 1980-luvun alussa.

Isä ja äiti olivat järkyttyneitä. Katteeton kehuskelu ja lelliminen olivat tehneet ankanpojasta itsevarman ja itsetietoisen pyrkurin, oikean haukan ankojen ja samalla vahingossa myös joutsenten sukuun. Joutsenet tajusivat erehdyksensä ja pyysivät oikeilta poikasiltaan anteeksi. Nämä antoivat. Vapaa yhdessä leikkiminen oli nimittäin tehnyt niistä empaattisia ja mukavia lintuja. Yksi niistä saikin myöhemmin Nobelin rauhanpalkinnon kiitokseksi merkittävästä työstään kurkien ja sammakoiden rauhanneuvottelijana. Toinen perusti kierrätetyistä munakennoista rakennetun orpokodin pesättömäksi jääneille munille. Orpokodissa oli harvinaisen miellyttävä akustiikka.

Pieni neuvokas ankka sen sijaan ei sovitellut eikä pyydellyt anteeksi keneltäkään. Ei silloin eikä koskaan myöhemminkään. Pieni neuvokas ankka oli syntynyt voittamaan.

Pieni neuvokas ankka pelastaa kaupungin villipedoilta

Eräänä päivänä pieni neuvokas ankka meni eläintarhaan. Hän katseli eläimiä, söi suuren jäätelön ja piiloutui sitten roskalaatikkoon. Kun eläintarhan portit vihdoinkin lukittiin, hyppäsi pieni neuvokas ankka esiin piilostaan ja suuntasi kulkunsa kohti kissalaaksoa.

Siellä täällä pensaitten ja puitten takaa näkyi pitkiä jänteviä hahmoja ja kiiluvia silmiä. Kuin taidemaalarin varman käden piirtämiä. Kesäisen illan täytti voimakas kissanpissan haju. Pieni neuvokas ankka etsi tiirikan höyhenpeitteestään ja avasi sillä leijonan häkin oven. Leimuavaharjainen urosleijona asteli ulos häkistään.

Seuraavaksi pieni neuvokas ankka päästi ulos tiikerin, sitten gepardin ja lopuksi vielä eläintarhan ylpeyden, harvinaisen mustan pantterin. Ankka johdatti isot kissat kohti eläintarhan porttia. Matkalla ohi apinoiden asuinalueitten hän vapautti vielä orangin.

Orang-u-tangin.

Ankka ohjasi eläimet kohti kaupunkia. Tienvarren puitten latvukset täyttyivät kummallisista hedelmistä; iltalenkkeilijöistä ja ravintoloista palaa-

EI KOHDERYHMILLE!

EI PERHEEN
PIENIMMILLE!

Opettavaisia tarinoita
totuudenjälkeisen ajan
nuorisolle.

Kirja sisältää kattavan
maailmanselityksen,
ratkaisun yksinäisyyden
ongelmaan
sekä paljon kuvia.

EI KOIRILLE!

9 789528 007913